

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/23/2023
Identifikačné číslo spisu:	1405202916
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1405202916.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ M. M., narodeného Q., 2a/ U., narodenej Q. 2b/ F.. M. M., narodeného Q. 3/ O. G., narodenej Q. 4/ G. J., narodenej XX.XX.XXXX, N., Y. 1, 5/ O. S., narodeného Q., 6/ M. S., narodenej Q., 7/ T. S., narodeného Q.. X, 8/ L. C., narodeného Q. 9/ V. C., narodenej Q. 10/ A. G., narodeného Q. 11/ L. H., narodenej Q. 12/ I. G., narodeného Q., 13/ A. G., narodenej Q. 14/ I. O., narodenej Q., 15/ D. C., narodeného Q., 16/ F. O., narodeného Q. 17/ V. O., narodenej Q., 18/ L. R., narodenej Q., 19/ O. O., narodenej XQ., 20/ S. F., narodeného Q., 21/ T. N., narodeného Q., 22/ O. N., narodenej Q., 23/ W. S., narodenej Q. 24/ O. W., narodeného Q., 25/ P. W., narodenej Q.X, 26/ W. P., narodeného Q. 27/ M. P., narodenej Q., 28/ M. G., narodenej Q., 29/ N. O., narodenej Q. 30/ M. N., narodeného Q., 31/ L. A., narodenej Q., 32/ T. U., narodeného XQ. 33/ G. G., narodenej XQ., 34/ L. O., narodeného Q. 35/ O. O., narodenej Q., 36/ N. B., narodenej Q., 37/ O. G., narodenej Q., 38/ H. U., narodenej Q. 39/ D. C., narodenej Q. 40/ O. narodeného Q., 41/ U. O., narodenej Q., 42/ H. X., narodeného Q. 43/ A. R., narodeného Q. 44/ S. C., narodenej Q., 45/ O. G., narodenej Q. 46/ H. G., narodeného Q., 47/ O. G., narodeného E., 48/ Z. O., narodeného Q., 49/ O. C., narodeného Q., 50/ Z. C., narodenej Q. 51/ O. T., narodeného Q. 52/ W. T., narodenej Q. 53/ A. Z., narodeného Q., 54/ V. Z., narodenej Q. 55/ I. M., narodenej Q. 56/ A. C., narodeného Q., 57/ N. C., narodenej Q., 58/ A. U., narodeného Q.. 59/ V. U., narodenej Q. 60/ A. M., narodeného Q. 61/ M. F., narodeného Q., 62/ O. F., narodenej Q., 63/ M. A., narodenej Q. 64/ M. S., narodeného Q., 65/ V. S., narodenej Q., 66/ F. Z., narodeného XQ. 67/ Z. Z., narodenej XQ. 68/ F. C., narodeného Q., 69/ L. O., narodeného Q. 70/ H. O., narodenej Q. 71/ S. G., narodeného Q. 72/ R. U., narodenej Q., 73/ U. X., narodeného Q. 74/ I. X., narodenej Q., 75/ M. S., narodeného Q. žalobcovia 1/, 2/, 3/, 4/, 6/, 7/, 9/, 10/, 11/, 12/, 13/, 16/, 17/, 19/, 20/, 21/, 22/, 23/, 27/, 28/, 29/, 30/, 31/, 32/, 33/, 34/, 35/, 36/, 37/, 39/, 40/, 41/, 42/, 43/, 44/, 46/, 47/, 48/, 49/, 50/, 51/, 52/, 53/, 54/, 55/, 56/, 57/, 58/, 59/, 61/, 62/, 63/, 64/, 65/, 66/, 67/, 68/, 69/, 70/, 71/ zastúpení advokátkou doc. JUDr. Zuzanou Mlkvou Illyovou, PhD., Bratislava, Grösslingová 6-8, proti žalovanému Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, Bratislava, Polianky č. 9, IČO: 00169731, zastúpenému advokátom JUDr. Matejom Vídom, Bratislava, Paprad'ová 3, o 45.430,59 eura, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým Okresný súd Bratislava IV) pod sp. zn. 22C/93/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. júna 2021 sp. zn. 14Co/223/2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovia 1/, 2/, 3/, 4/, 6/, 7/, 9/, 10/, 11/, 12/, 13/, 16/, 17/, 19/, 20/, 21/, 22/, 23/, 27/, 28/, 29/,

30/, 31/, 32/, 33/, 34/, 35/, 36/, 37/, 39/, 40/, 41/, 42/, 43/, 44/, 46/, 47/, 48/, 49/, 50/, 51/, 52/, 53/, 54/, 55/, 56/, 57/, 58/, 59/, 61/, 62/, 63/, 64/, 65/, 66/, 67/, 68/, 69/, 70/, 71/, majú voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (teraz Mestský súd Bratislava IV) (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. novembra 2014 č. k. 22C/93/2005-431 v znení opravného uznesenia z 30. júla 2015 č. k. 22C/93/2005-513 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne sumu 38.870,65 eura spolu s úrokom z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 15,5 % ročne od 28. februára 2002 do zaplatenia, do troch dní. V časti zaplatenia sumy 5.564,11 eura konanie zastavil. Rozhodnutie o trovách konania si vymienil po právoplatnosti veci samej.

1.1. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali proti žalovanému zaplatenia sumy 1.338.641,83 Sk titulom vydania zostatku prostriedkov na Fonde údržby a opráv (ďalej len „fond“) po ukončení výkonu správy bytového domu žalovaným. Žalovaný potvrdil, že pre žalobcov vykonával správu ich bytového domu, (na ul. V. v N.), ktorá bola ukončená k 28. februáru 2002. Následne bol 12. marca 2002 vyhotovený protokol, z ktorého vyplýval vyčíslený zostatok fondu k 31. decembru 2001 vo výške 1.171,33 Sk. V bode 8. tohto protokolu bolo dohodnuté, že vyúčtovanie za mesiace január, február 2002 bude vysporiadané najneskôr do 30. júna 2003, t. j. po spracovaní ročného vyúčtovania nákladov za rok 2002. Nárok žalobcov žalovaný kvalifikoval ako bezdôvodné obohatenie, ktorého vydania sa však žalobcovia domáhajú až po uplynutí premĺčacej lehoty podľa § 107 Občianskeho zákonníka, z dôvodu ktorého vzniesol námietku premĺčania.

1.2. Súd prvej inštancie konštatoval, že nakoľko jednotlivé Zmluvy o výkone správy bytového domu uzavreté s jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov pripravil žalovaný, nemôže sa v súčasnosti dovolávať ich neplatnosti podľa § 40a v spojení s § 49a Občianskeho zákonníka. Žalobcovia na pojednávaní 3. apríla 2006 upravili vymáhanú sumu na písomne stranami sporu uznanú sumu 1.171.017,33 Sk /38.870,65 eura, a to práve s ohľadom na obojstranne podpísaný protokol z 12. marca 2002. Žalovaný v konaní namietal písomne uznaný zostatok a tvrdil, že od septembra 2005 sa pokúša o zrealizovanie stavu na účte opráv, pričom poukázal na to, že písomne uznaný stav je stavom účtovným. K tomuto súd uviedol, že bolo vecou žalovaného, aby tento stav zrealizoval, keďže vtedy disponoval všetkou účtovnou dokumentáciou. Súd potom poukázal na ust. § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, v zmysle ktorého ak správca skončí správu je povinný do 30 dní pred jej skončením, najneskôr v deň skončenia činnosti predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov správu o svojej činnosti za predchádzajúci rok, najmä o finančnom hospodárení, o stave spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, ako aj o iných významných skutočnostiach, ktoré súvisia so správou domu. Podľa čl. VIII. bod 1 c) záverečných ustanovení zmluvy o výkone správy uzavretej medzi stranami sporu 7. septembra 2000, pri ukončení správy prevedie správca vlastníkom ku dňu ukončenia správy zostatok na fonde ROUBF na účet vlastníkov.

1.3. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaný listom z 15. októbra 2001 akceptoval výpoveď žalobcov ku dňu 28. februára 2002 a v protokole z 12. marca 2002 písomne potvrdil, že zostatok fondu k 31. decembru 2001 bol 1.171.017,33 Sk a tento zostatok aj potvrdil v písomnom vyjadrení k návrhu z 30. júna 2005, pričom namietol iba jeho premĺčanie podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Súd s poukazom na ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa potom stotožnil s tvrdením žalobcov, že k takémuto uznaniu dlhu došlo medzi stranami podpísaním protokolu z 12. marca 2002, keďže tento obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného (odkazom na § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka) o nemožnosti voľnej úvahy manželov, ktorý z nich bude v ich mene konať, resp. o ich povinnosti vystupovať spoločne a nerozdielne v konaní, teda že manželia majú mať v konaní postavenie nerozlučných (nútených) spoločníkov. Žalobcovia v konaní (zmenou petitu) žiadali priznať sumu 38.870,66 eura s príslušenstvom, pričom v konaní bolo preukázané, že 75 vlastníkov bytov a nebytových priestorov žiadalo súd, aby žalovaného na zaplatenie tejto sumy zaviazal rozsudkom.

1.4. Vykonaným dokazovaním mal súd za to, že vlastníci bytov a nebytových priestorov, ktorí

poukazovali žalovanému peňažné prostriedky do fondu majú nárok na ich vrátenie po vypovedaní zmluvy o výkone správy, a preto na ich zaplatenie zaviazal žalovaného. Výška týchto prostriedkov bola nielen určená výsledkami znaleckého dokazovania, ale žalobcovia sa uspokojili aj s obojstranne uznanou sumou 38.870,66 eura. V závere rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný po vyhlásení uznesenia o ukončení dokazovania, žiadal zastaviť konanie podľa § 104 ods. 1 O.s.p., nakoľko na strane údajných žalobcov absentovala ich aktívna vecná legitímácia. Súd umožnil na pojednávaní 10. novembra 2014, (na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku) odôvodniť žalovanému túto námietku s tým, že žalovaný požiadal o možnosť písomného vyjadrenia v lehote 3 dní. Dňa 13. novembra 2014 doručil do spisu písomné vyjadrenie, ktoré však súd nepovažoval za dôvodné. Súd žalobe vyhovel, nakoľko ju považoval za dôvodnú. O príslušenstve pohľadávky rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.. Rozhodnutie o trovách konania si vymienil po právoplatnosti veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

1.5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 OSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného voči výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, rozsudkom z 15. júna 2021 sp. zn. 14Co/223/2017 rozhodol tak, že:

„Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 19. novembra 2014, č. k. 22C/93/2005-431 v znení opravného uznesenia z 30. júla 2015 č. k. 22C/93/2005-513, v napadnutom výroku p o t v r d z u j e .

Žalobcom 1/, 2/, 3/, 4/, 6/, 7/, 9/, 10/, 11/, 12/, 13/, 16/, 17/, 19/, 20/, 21/, 22/, 23/, 27/, 28/, 29/, 30/, 31/, 32/, 33/, 34/, 35/, 36/, 37/, 39/, 40/, 41/, 42/, 43/, 44/, 46/, 47/, 48/, 49/, 50/, 51/, 52/, 53/, 54/, 55/, 56/, 57/, 58/, 59/, 61/, 62/, 63/, 64/, 65/, 66/, 67/, 68/, 69/, 70/, 71/ priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalobcom 5/, 8/, 14/, 15/, 18/, 24/, 25/, 26/, 38/, 45/, 60/, 72/, 73/, 74/, 75/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.“

2.1. Odvolací súd dôvodil, že účastníci Zmluvy o výkone správy (vlastníci bytov a nebytových priestorov a správca) si mohli v Zmluve upraviť i povinnosť správcu po ukončení správy bytového domu previesť zostatok prostriedkov na Fonde (vlastnícky patriacich týmto vlastníkom bytov a nebytových priestorov) na účet týchto vlastníkov. V danej veci Zmluvné strany si takúto povinnosť v jednotlivých Zmluvách o výkone správy uzavretých medzi vlastními bytov a nebytových priestorov (žalobcami) a správcom (žalovaným) zakotvili, a to v čl. VIII bod 1 písm. c) Zmluvy o výkone správy, v zmysle ktorého „bol správca ku dňu ukončenia správy povinný previesť zostatok na fonde ROUBF na účet vlastníkov“. Pod pojmom „ROUBF“ potom jednoznačne (z kontextu obsahu samotnej Zmluvy) vyplývalo, že sa jednalo o prostriedky Fondu prevádzky, údržby a opráv (viď napr. čl. II. bod 3 písm. c) Zmluvy, v zmysle ktorého bol žalovaný povinný evidovať pohľadávky voči vlastníkom bytov do fondu prevádzky, údržby a opráv za nezaplatené platby (ROUBF)). Uvedené dojednanie obsahovali potom všetky Zmluvy o výkone správy založené v spise (č. l. 208-230) uzavreté s jednotlivými vlastními bytov a nebytových priestorov. Uzavrel, že povinnosť žalovaného previesť ku dňu ukončenia správy zostatok vo fonde prevádzky, údržby a opráv na účet vlastníkov mala svoj zmluvný základ, t. j. išlo o zmluvnú povinnosť žalovaného. V tomto smere preto neobstoí argumentácia žalovaného, že žalobcovia sa mohli svojho nároku domáhať iba titulom vydania bezdôvodného obohatenia, a teda ani jeho obrana v konaní, že tak žalobcovia spravili až po uplynutí dvojročnej premáčacej lehoty (§ 107 Občianskeho zákonníka).

2.2. Rovnako nemožno súhlasiť so žalovaným, že túto povinnosť mal žalovaný voči spoločenstvu alebo novému správcovi, keď ako už bolo uvedené, vlastními prostriedkov vo Fonde prevádzky, údržby a opráv boli v čase ukončenia správy samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome, s ktorými mal žalovaný uzavretú (k 28. 2. 2002 ukončenú) Zmluvu o výkone správy. Aj zákon o účtovníctve uvádza, že majiteľom účtu domu zriadeného správcom v banke sú vlastníci, a teda opačne, majetok vlastníkov nie je súčasťou majetku správcu. Rovnako sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že prostriedky ROUBF sú druhovo iné ako prostriedky FPÚO, keď ako už bolo uvedené, v čl. VIII bod 1 písm. c) Zmluvy o výkone správy je síce použitá skratka „ROUBF“, avšak z kontextu celej zmluvy (viď čl. II. bod 3 písm. c) je dostatočne zrejmé, že pod touto skratkou mali zmluvné strany na mysli Fond prevádzky, údržby a opráv bytového domu na ul. A..

2.3. Odvolací súd sa rovnako nestotožnil ani s názorom žalovaného, že jednotlivé Zmluvy o výkone správy boli neplatnými právnymi úkonmi z dôvodu, že tieto neboli schválené nadpolovičnou väčšinou vlastníkov, resp. že mala byť so všetkými vlastníkami uzavretá iba jediná zmluva o výkone správy, keď zákon č. 182/1993 Z. z. účinný v čase uzavretia jednotlivých zmlúv s vlastníkami (od januára 1996 do septembra 2000) takéto schválenie (nadpolovičnou väčšinou vlastníkov) explicitne v ustanovení § 8 nevyžadoval a nevyžadoval ani to, aby táto Zmluva mala podobu len jednej Zmluvy podpísanej všetkými vlastníkami bytov a nebytových priestorov (v tom čase účinný zákon teda nevylučoval podpísanie takejto Zmluvy s každým vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru samostatne).

2.4. Napokon za nedôvodnú, považoval odvolací súd i námietku žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie (niektorých) žalobcov v spore, t. j. tých, ktorí medzičasom svoje byty alebo nebytové priestory previedli na tretie osoby. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s názorom žalobcov, že im v spore svedčí aktívna vecná legitimácia. Ako už bolo uvedené, keďže v čase ukončenia správy bytového domu žalovaným ešte neexistovalo zákonné ustanovenie, podľa ktorého mal správca povinnosť previesť zostatok prostriedkov vo Fonde vlastníkom bytov a nebytových priestorov, (teda nešlo o zákonnú povinnosť - táto bola zavedená až ustanovením § 8a ods. 2 s účinnosťou od 1. 7. 2004, teda po ukončení Zmluvy o výkone správy), žalobcovia sa svojho práva domáhajú (a mohli domáhať) iba zo Zmluvy o výkone správy, kde bola takáto povinnosť pre dosluhujúceho správcu písomne zmluvnými stranami dohodnutá, t. j. išlo o plnenie si zmluvnej povinnosti žalovaným. Ak potom bola táto Zmluva ukončená (uplynutím výpovednej lehoty), iba jej účastníci sa mohli tohto práva domáhať (išlo o povinnosť dosluhujúceho správcu, ktorej existencia pretrvávala i po zániku zmluvy avšak iba vo vzťahu k druhej zmluvnej strane). Z uvedeného potom vyplýva, že samotným prevodom bytov a nebytových priestorov v dome toto právo (právo domáhať sa prevedenia týchto prostriedkov) neprešlo na nových vlastníkov bytov a nebytových priestorov, lebo títo jednak neboli účastníkmi pôvodnej zaniknutej Zmluvy (zmlúv) o výkone o správy, takéto právo nebolo na nich ani postúpené, a ani zo zákona sa nestali právnymi nástupcami (nadobúdateľmi) práv a povinností vyplývajúcich z tejto Zmluvy, resp. zmlúv (noví vlastníci uzatvárali nové samotné Zmluvy navyše už s iným správcom bytového domu). Keďže z príspevkov „nových“ vlastníkov nebol Fond k 28. 2. 2002 tvorený, (do tohto času doň noví vlastníci neprispeli žiadnou sumou), ale bol vytvorený výlučne z príspevkov v tom čase aktuálnych vlastníkov bytov (žalobcov), tieto prostriedky mohli byť potom v podielovom spoluvlastníctve iba týchto pôvodných vlastníkov bytov a nebytových priestorov (teda žalobcov). Preto jedinými aktívne vecne legitimovanými subjektmi z pôvodnej Zmluvy o výkone správy, (ktorá zanikla uplynutím výpovednej lehoty), a teda nositeľmi práva na vyplatenie žalovaného zostatku prostriedkov na Fonde (ako zmluvnej povinnosti žalovaného) zostali iba jej pôvodní účastníci (v žalobe označení žalobcovia). Nebolo preto v danej veci potrebné postupovať podľa § 92 ods. 2 OSP (resp. § 80 ods. 1 CSP) a v tomto smere pripúšťať zámenu účastníkov.

2.5. Keďže v danej veci išlo o prípad solidárnej pohľadávky (zostatok finančných prostriedkov vo Fonde bol v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a žalovaný bol v zmysle uzavretých Zmlúv o výkone správy zaviazaný na rovnaké plnenie (na prevedenie tohto zostatku) vlastníkom bytov a nebytových priestorov, s ktorými mal uzavreté Zmluvy o výkone správy, a teda bol zaviazaný na rovnaké plnenie viacerým veriteľom), mohli sa uloženia povinnosti požadovanej v žalobnom petite domáhať buď všetci spoluvlastníci (vlastníci bytov a nebytových priestorov) spoločne, alebo každý spoluvlastník samostatne, prípadne len niekoľkí z nich, a to bez ohľadu na veľkosť svojho spoluvlastníckeho podielu. V danej veci totiž nešlo o prípad hlasovania podľa § 14 v tom čase účinného zákona č. 182/1993 Z. z., nakoľko nešlo o prípad rozhodovania o spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve a pozemku, najmä o spôsobe ich prevádzky, údržby a opráv, ale išlo o zmluvne dohodnuté oprávnenie spoluvlastníkov (vlastníkov bytov a nebytových priestorov) vyplývajúce z právnych úkonov (Zmlúv o výkone správy) týkajúcich sa spoločnej veci (zostatku prostriedkov vo Fonde), z ktorých boli oprávnení všetci spoluvlastníci (vlastníci bytov a nebytových priestorov) spoločne a nerozdielne - solidárne (zákon č. 182/1993 Z. z. v tom čase účinný takúto situáciu neupravoval, a preto bolo potrebné subsidiárne postupovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka). Z týchto dôvodov mal potom odvolací súd za to, že žalobcami nemuseli byť toľkí vlastníci bytov a nebytových priestorov, ktorí by tvorili nadpolovičnú väčšinu všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ale na podanie žaloby (a tým na aktívnu vecnú legitimáciu) postačovalo, aby žalobu podali len niektorí z nich. Bolo potom i irelevantné, ako mali byť v žalobe

označení manželia, ktorí vlastnili byt v BSM.

2.6. Pokiaľ ide o samotný dlh, odvolací súd poukazuje na závery súdu prvej inštancie, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi stranami bol dňa 12. 3. 2002, (teda po ukončení správy žalovaným) podpísaný Protokol, ktorý sa týkal spravovaného objektu Q. tento bol podpísaný V. (ako zástupkyňou vlastníkov - vid' čl. VI bod 4 Zmluvy o výkone správy) a L.. O. A. (predsedom Z. BA IV) za Stavebné bytové družstvo N. s tým, že podklady pre vyporiadanie Fondu spracovala L.. O. B. (tiež podpísaná). Z tohto Protokolu vyplynulo, že zostatok Fondu k 31. 12. 2001 bol vo výške 1.171.017,33 Sk, stav bankového účtu v Tatra banke, a. s. č. ú.: Q.. k 12. 3. 2002 bol 160.240,99 Sk. SBD BA IV a zástupcovia objektu Q. sa v ňom dohodli, že na účet nového správcu (I+V Správa nehnuteľností) č. ú: Q. ako nového správcu objektu A. bude prevedená suma, ktorá sa rovná zostatku na účte Q. k 12. 3. 2002 (najneskôr do 22. 3. 2002), s tým, že vyúčtovanie Fondu za obdobie 01-02/2002 bude vysporiadané najneskôr do 30. 6. 2003, t. j. po spracovaní ročného vyúčtovania nákladov za rok 2002. Správcovi (žalovanému) v danom prípade teda vznikla iba zmluvná povinnosť tieto prostriedky previesť na účet vlastníkov po ukončení správy bytového domu (čl. VIII bod 1 písm. c) Zmluvy o výkone správy). Nemožno tu však hovoriť o dlhu správcu v právnom zmysle slova, ale iba o splnení/nespĺnení jeho záväzkovej povinnosti tieto prostriedky (vo vlastníctve žalobcov) previesť na ich účet. V danej veci nebolo sporným, že žalovaný si túto svoju zmluvnú povinnosť (s výnimkou poukázania sumy 160.240,99 Sk uhradenej žalovaným 19. 4. 2002 na účet žalobcov) nespĺnil. Žalobcovia sa potom právom od žalovaného domáhali zaplattenia (prevedenia) aj zvyšku prostriedkov, ktoré mali vo Fonde k 28. 2. 2002, ktorých výšku boli povinní preukázať. Neplatí tu teda (vzhľadom na to, že Protokol z 12. 3. 2002, hoci vyhotovený po zániku správy, nebolo možné považovať za inštitút uznania dlhu) vyvrátiť právnou domnienku, že v čase uznania „dlh“ existoval, zbavujúca veriteľov (žalobcov) dokazovať existenciu a výšku zostatku vo Fonde, ku ktorému sa vzťahovala zmluvne dohodnutá povinnosť žalovaného tento previesť na účet žalobcov.

2.7. V danej veci zo záverov znaleckého dokazovania vyplynulo, že žalovaný nepredložil (znalkyni) všetky účtovné doklady týkajúce sa hodnoteného obdobia, a hlavne nesprávne viedol jednotlivé spravované objekty (hoci tak bol zo zákona povinný robiť), čo vyvolalo u žalobcov tzv. „informačný“ deficit (resp. dôkaznú núdzu vyvolanú samotným žalovaným) vo vzťahu k preukázaniu skutočnej výšky zostatku ich prostriedkov vo Fonde k 28. 2. 2002. Žalobcovia, zaťažení dôkazným bremenom ohľadne výšky týchto prostriedkov, však v konaní predniesli (a doložili i listinami - vid' napr. označený Protokol z 12. 3. 2002, podanie žalovaného z 30. júna 2005) aspoň „oporné body“ tohto skutkového stavu, čím zvýšili pravdepodobnosť svojich skutkových tvrdení, a preto v konaní nastúpila „vysvetľovacia povinnosť“ protistrany (žalovaného), prečo by údaje uvedené v týchto listinách, nemali zodpovedať skutočnosti. Z „oporných bodov“ prednesených žalobcami (z obsahu Protokolu z 12. 3. 2002 podpísaného oboma stranami sporu) totiž zreteľne vyplynulo, že zostatok prostriedkov žalobcov vo Fonde k 31. 12. 2001 mal byť vo výške 1.171.017,33 Sk, (teda v sume, ktorej zaplattenia sa žalobcovia domáhali podanou žalobou). Ak potom uvedený údaj nemal podľa názoru žalovaného zodpovedať skutočnosti, pričom jediným subjektom, ktorý disponoval potrebnými dokladmi, z ktorých by bolo možné skutočnú výšku týchto prostriedkov ustáliť, bol žalovaný, žalovaný bol povinný uvedené vysvetliť, resp. vyvrátiť pravdivosť tohto údaju (tzv. „vysvetľovacia povinnosť“). Keďže tak neurobil, odvolaciemu súdu nezostávalo iné, než nespĺnenie tejto vysvetľovacej povinnosti žalovaného vyhodnotiť v neprospech žalovaného tak, že údaje vyplývajúce z tohto Protokolu, musel odvolací súd považovať za hodnoverné a preukazujúce výšku zostatku prostriedkov vo Fonde k uvedenému dátumu, (t. j. odvolací súd musel vyhodnotiť tento dôkaz v neprospech žalovaného, ktorý si „vysvetľovaciu povinnosť“ nespĺnil).

2.8. Z uvedeného vyplýva záver, že žalobcovia tak v konaní preukázali nielen existenciu prostriedkov vo Fonde bytového domu na A., ale aj ich výšku k 28. 2. 2002 v sume 1.171.017,33 Sk/ 38.870,65 eura. Nakoľko sa odvolací súd nestotožnil ani s námietkou žalovaného, že nárok žalobcov bolo potrebné právne kvalifikovať ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, z dôvodu ktorého bol potom tento uplatnený až po uplynutí (dvojročnej subjektívnej) premlčacej lehoty, nebolo možné nárok žalobcov považovať za premlčaný, nakoľko žalobcom na jeho uplatnenie plynula 3-ročná (všeobecná) premlčacia lehota (od 1. 3. 2002), ktorá uplynula dňom 1. 3. 2005. Keďže bola žaloba doručená súdu 21. 2. 2005, žalobcovia svoj nárok (ako nárok vyplývajúci zo zmluvnej povinnosti žalovaného) uplatnili včas. Z uvedeného vyplýva, že je vecne správny napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd

uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne sumu 38.870,65 eura spolu s úrokom z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 15,5 % ročne od 28. februára 2002 do zaplatenia. Preto odvolací súd tento výrok napadnutého rozsudku potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie v časti zaplatenia sumy 5.564,11 eura zastavené, nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

2.9. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcom 1/, 2/, 3/, 4/, 6/, 7/, 9/, 10/, 11/, 12/, 13/, 16/, 17/, 19/, 20/, 21/, 22/, 23/, 27/, 28/, 29/, 30/, 31/, 32/, 33/, 34/, 35/, 36/, 37/, 39/, 40/, 41/, 42/, 43/, 44/, 46/, 47/, 48/, 49/, 50/, 51/, 52/, 53/, 54/, 55/, 56/, 57/, 58/, 59/, 61/, 62/, 63/, 64/, 65/, 66/, 67/, 68/, 69/, 70/, 71/, úspešným v odvolacom konaní, priznal nárok na ich náhradu voči žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania žalobcov 5/, 8/, 14/, 15/, 18/, 24/, 25/, 26/, 38/, 45/, 60/, 72/, 73/, 74/, 75/ vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Títo žalobcovia boli v odvolacom konaní úspešní, avšak vzhľadom na ich nečinnosť v rámci odvolacieho konania, má odvolací súd za to, že im žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto im ani ich prípadnú náhradu nepriznal.

3. Následne súd prvej inštancie uznesením z 09. novembra 2021 č. k. 22C/93/2005-1172 rozhodol tak, že súd pokračuje v konaní so žalobkyňou 2a/ a so žalobcom 2b/ na strane pôvodnej žalobkyne 2/, nakoľko pôvodná žalobkyňa 2/ dňa 11. mája 2016 zomrela.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu, voči výrokom I. a II., podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), pričom jeho prípustnosť odôvodnil § 420 písm. f) CSP.

4.1. Podľa dovolateľa napadnutý rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný, nie je možné z neho - z jeho nepresvedčivého odôvodnenia ustáliť podľa akého zákona a jeho ustanovenia je kreovaný a rozsudkom okresného súdu priznaný nárok na žalovanú istinu - fondu opráv (ďalej len „FO“). Namietala neexistenciu zákonného dôvodu ukládajúceho jemu ako končiacemu správcovi plniť vlastníkom bytov a nebytových priestorov (ďalej len „vlastníci“) v bytovom dome na PF.ďalej len „dom“) z titulu peňažných prostriedkov FO. Ústavne nekonformným spôsobom došlo k iniciovaniu predmetného súdneho konania k „zostatku FO“, pri absencii zákonného dôvodu pre takýto postup v zmysle už uvedených ustanovení článkov 13 a 46 ústavy a príslušných ustanovení zákona (ZVB, resp. iného zákona). Žalobu podali na to neoprávnené osoby niektorých vlastníkov v dome - z celkového počtu 91 bytov a 7 nebytových priestorov v dome podľa údajov LV. Podľa ich údajov (LV) a údajov ZOZNAMU viaceré byty v dome boli dňa 28. 02. 2002 vo vlastníctve dovolateľa, k ich prevodu novým vlastníkom došlo po tomto dni resp. až po 21. 02. 2005, podaní žaloby. Odvolací súd sa v rozsudku KS procesne nevysporiadal s uvedeným stavom ani s nevyhnutnosťou tzv. núteného procesného spoločenstva v prípade spoluvlastníctva bytu (nebytového priestoru) v dome, vrátane bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“).

4.2. Odvolací súd v rozsudku krajského súdu nerešpektoval kogentný § 14 ods. 2 a 4 ZVB - za každý byt a nebytový priestor má vlastní 1 hlas, spoluvlastníci bytu alebo nebytového priestoru v dome majú pri hlasovaní 1 hlas pripadajúci na ich byt alebo nebytový priestor v dome. Odvolací súd v rozsudku krajského súdu jeho procesným postupom neprihliadal ani na ustanovenia upravujúce spoluvlastníctvo spoločných častí domu, spoločných zariadení domu a príslušenstva, ani prevod a prechod vlastníctva bytu a nebytového priestoru v dome, ako aj práva k pozemku - patriace aktuálnemu vlastníkovi. Závažnosti aktívnej legítimácie a plným mociam žalobcov v predmetnom konaní samotní žalobcovia nevenovali pozornosť, napriek našim výhradám ani odvolací súd, ako to prezentuje označenie žalobcov v rozsudku krajského súdu, v komparácii s údajmi LV. Odvolací súd v rozsudku krajského súdu rovnako ako žalobcovia nevzali do úvahy príslušné ustanovenia ZVB (OZ) riešiace otázku právneho nástupníctva nových vlastníkov v dome po ich právnych predchodcoch v prípade predaja bytov a nebytových priestorov v dome, alebo nadobudnutia vlastníctva na základe iného právneho titulu (napr. dedením, darovaním), kedy podľa aktuálneho faktického a právneho stavu musí dôjsť ku korigovaniu (zámene) pôvodných účastníkov na strane žalobcov, ktorí prestali byť vlastními bytu alebo nebytového priestoru. Odvolací súd individuálne zmluvy o výkone správy (ďalej len „iZVS“) založené v súdnom spise v rámci

dokazovania neposúdil spôsobom ustanoveným v § 185 a nasl. CSP. Neprihliadal starostlivo na všetko, čo počas konania vyšlo najavo v súvislosti s iZVS. V 2 prípadoch takýchto iZVS boli (sú) na strane vlastníkov v dome manželia, majúci byt v ich BSM (Z., pritom za stranu vlastníkov iZVS podpísal len 1 z nich. To namieta ako právne neúčinné iZVS, bez zreteľa na to, že mali rešpektovať postup podľa § 5 ods. 1 písm. g) ZVB a v zmluvách o prevode vlastníctva bytov a nebytových priestorov v dome (ďalej len „ZOP“) pristúpiť k prvej ZVS pre dom.

4.3. Kardinálny problém pri zisťovaní skutkového stavu súdnej veci a nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočíva najmä pri posudzovaní náležitostí ZOP resp. ZOP ako takej. Vo vzťahu k aplikovanému dovolaciemu dôvodu namieta nesplnenie požiadaviek ustanovených § 220 ods. 2 CSP, ako nerešpektované odvolacím súdom v odôvodnení rozsudku krajského súdu. Ten (vrátane jeho výroku) sa týka FO ako predmetu žaloby, ktorý nemá oporu v ZVB ani inom zákone, absentuje zákonná povinnosť ako končiaceho správcu previesť žalobcom zostatok FO ako žalovanú istinu. Omeškanie dovolateľa ako prípadného dlžníka nemohlo nastať v deň skončenia správy pre vlastníkov v dome 28. 02. 2002 (ako je to nesprávne uvádzané v žalobe aj výroku rozsudku okresného súdu, potvrdenom prvým výrokom rozsudku krajského súdu), ale až nasledujúcim dňom 01. 03. 2002 v zmysle § 517 OZ. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu nepodáva žiadne vysvetlenie prečo ako žalobcovia vystupujú od podania zjavne nedôvodnej žaloby len niektorí od počiatku konštantní žalobcovia ako vlastníci v dome - nie všetci, napriek tomu že žalovaná istina ako majetok (peňažné prostriedky) musí podľa ZVB patriť všetkým vlastníkom v dome a nielen niektorým z nich, žalobcom. Naviac v rozsudku krajského súdu sú ako strana sporu uvádzaní zmätočne, neaktuálne podľa údajov LV ani skutkového stavu veci.

4.4. Popri absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v konaní opakovane namieta aj premlčanie práva na prostriedky FO, podľa § 107 ods. 1 OZ v spojení a § 451 OZ, čo nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu nie je konštatované v rozsudku krajského súdu. Odvolací súd v rozsudku krajského súdu neverifikoval osoby vlastníkov v dome podľa časovo aktuálneho LV od podania žaloby do vydania rozsudku krajského súdu, v jednotlivých procesných štádiách súdneho konania. Do vydania rozsudku krajského súdu nebol žalobcami ani súdmi zisťované osoby vlastníkov v dome podľa LV a ich procesné korigovanie tak, aby uvádzaní v žalobe žalobcovia korešpondovali reálnym vlastníkom v dome v rozhodnom čase podľa LV. Bez ohľadu na to, že nositeľom dôkazného bremena je strana žalobcov, odvolací súd mal zistiť skutkový stav objektívne, čo nerealizoval.

4.5. Vádne vykonané dokazovanie súdmi obidvoch inštancií preukazujú aj výhrady voči numerickým a ďalším údajom v žalobe označených listinných dôkazoch - nielen počet 75 žalobcov, vo všetkých prípadoch individuálne procesne konajúcich vlastníkov v dome (aj manželov majúcich v čase od podania žaloby ich byt v BSM príp. aj spoluvlastníkov bytu v dome), v rozpore s údajmi časovo aktuálneho LV. V rozsudku krajského súdu mali byť konštatované namietané skutočnosti s tým, že znalkyňa nespĺnila uznesenie a ňou poskytnuté zistenia sú nepoužiteľné tak z časového ako aj vecného (obsahového) hľadiska a ZP ako taký je nepoužiteľný na preukázanie výšky „fonde údržby a opráv“ k 28. 02. 2002. Právne závery odvolacieho súdu kopírujú, fixujú v prevažnej miere rozsudok okresného súdu založený na zjavne nedôvodnej žalobe a nespôsobilých dôkazoch na preukázanie existencie žalovaného nároku - tak čo do jeho dôvodu ako aj výšky. Dovolateľ namieta nespôsobilosť iZVS preukázať žalobcami produkované tvrdenie o údajnej existencii predmetu žaloby „zostatku FO“ podľa § 8a ods. 2 ZVB a čl. VIII. iZVS ku dňu 28. 02. 2002. Odvolací súd dokazovanie v súdnej veci a záležitosti iZVS, ich čl. VIII. A(ne)platnosti týchto iZVS nevykonal spôsobom ustanoveným donucovacími ustanoveniami CSP. Aj keby odvolací súd v rozsudku krajského súdu vyhodnotil námietku premlčania práva ako nedôvodnú, musel sa zaoberať našou ďalšou procesnou obranou - neexistenciou samotného dlhu ako zostatku FO, nedostatku aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu neuzavretia práve jedinej ZVS medzi dovolateľom ako správcou a vlastníkami v dome. Výhrady má voči nepotrebnému znaleckému dokazovaniu, založenom na nespôsobilých údajoch pomocnej účtovnej evidencie v zmysle právneho názoru iných senátov odvolacieho súdu a právne neúčinných (absolútne neplatných) protokolov.

4.6. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd napadnuté prvé dva výroky rozsudku krajského súdu zrušil a svojím rozhodnutím vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie veci, ak dovolací súd nerozhodne inak v prospech dovolateľa (napr. odporúčaným zastavením konania podľa § 161 ods. 2 CSP v spojení s § 443 ods. 3 CSP). V prípade úspechu dovolateľa v dovolacom konaní žiada priznať mu náhradu trov súdneho konania vrátane trov právneho zastúpenia v konaní na súde prvej inštancie, odvolacom súde a dovolacom súde.

4.7. Dovolateľ žiada odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, keďže podľa jeho názoru sú dôvody, pre ktoré oprávnené požaduje odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu podľa § 444 ods. 1 CSP.

5. Žalobcovia 1/, 2/, 3/, 4/, 6/, 7/, 9/, 10/, 11/, 12/, 13/, 16/, 17/, 19/, 20/, 21/, 22/, 23/, 27/, 28/, 29/, 30/, 31/, 32/, 33/, 34/, 35/, 36/, 37/, 39/, 40/, 41/, 42/, 43/, 44/, 46/, 47/, 48/, 49/, 50/, 51/, 52/, 53/, 54/, 55/, 56/, 57/, 58/, 59/, 61/, 62/, 63/, 64/, 65/, 66/, 67/, 68/, 69/, 70/, 71/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že odvolaciemu súdu bolo zrejmé, že počas viac ako 16 rokov trvania súdneho sporu sa viacero vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome zmenilo, čo však nemalo vplyv na okruh žalobcov v spore (v dôsledku absencie zákonnej alebo zmluvnej cesie pohľadávky a existencie aktívnej solidarity medzi žalobcami). S argumentáciou žalovaného o nedostatku aktívnej legitimácie niektorých žalobcov z dôvodu, že už nie sú vlastníkami bytu v bytovom dome, sa odvolací súd vysporiadal v odôvodnení rozsudku. Podľa zmluvy o výkone správy mali ku dňu ukončenia výkonu správy peňažné prostriedky prevedené na účet vlastníkov, teda v ten deň tam už mali byť, ak to žalovaný nesplnil, dostal sa už týmto dňom do omeškania. Právny titul, od ktorého žalobcovia odvodzujú svoj nárok na plnenie zo strany žalovaného, je porušenie povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy o výkone správy (zakladajúci nárok na náhradu škody), a nie vrátenie majetkového prospechu prijatého bez právneho dôvodu, resp. z neplatného právneho úkonu (zakladajúci nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia). V tejto súvislosti dal žalobcom za pravdu aj odvolací súd v odôvodnení rozsudku v bode 38.. Na záver navrhuje, aby dovolací súd dovolanie zamietol, a aby určil, že žalobcovia 1/, 2/, 3/, 4/, 6/, 7/, 9/, 10/, 11/, 12/, 13/, 16/, 17/, 19/, 20/, 21/, 22/, 23/, 27/, 28/, 29/, 30/, 31/, 32/, 33/, 34/, 35/, 36/, 37/, 39/, 40/, 41/, 42/, 43/, 44/, 46/, 47/, 48/, 49/, 50/, 51/, 52/, 53/, 54/, 55/, 56/, 57/, 58/, 59/, 61/, 62/, 63/, 64/, 65/, 66/, 67/, 68/, 69/, 70/, 71/ majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Taktiež žiadajú dovolací súd, aby nevyhovел návrhu žalovaného odložiť vykonateľnosť rozsudku.

6. Žalobkyňa 22/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že celé dovolanie žalovaného je postavené len na jeho subjektívnych pocitoch bez reálnej opory v právnom poriadku Slovenskej republiky. Jeho tvrdenie, že odvolací súd sa dopustil závažného procesného pochybenia, lebo v čase vydania rozsudku už nebola majiteľkou bytu, (BSM v tom čase už bolo dávno zrušené, táto informácia tiež pánovi advokátovi nejako unikla), je absolútne v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Na území Slovenskej republiky totiž neexistuje zákon, ktorý by ustanovil, že pri predaji bytu predávajúci prenesie na kupujúceho aj svoje právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobil správca bytu v čase, keď ešte bol majiteľom. Navrhuje, aby dovolací súd potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu a dovolanie žalovaného vyhlásil za zmätočné.

7. Žalobca 71/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nie je toho času vlastníkom predmetného bytu č. XXX. Tento byt daroval svojej dcére I. G., ktorá ho následne predala. Taktiež nenavrhuje, aby do konania na jeho miesto vstúpil ten, na koho bolo prevedené vlastníctvo k jeho bývalému bytu.

8. Podľa § 444 ods. 1, 2 CSP, dovolací súd môže na návrh odložiť právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

9. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019 alebo 2Cdo/91/2021, ktoré prešlo aj testom ústavnosti, vid' IV. ÚS 578/2022 a v ňom odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/165/95).

10. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

11. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

14. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

15. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi

spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

17. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný namietal nedostatočnosť dôvodov odvolacieho rozhodnutia, pričom najmä poukazoval na námietku ustálenia podľa akého zákona a jeho ustanovenia je kreovaný a rozsudkom okresného súdu priznaný nárok na žalovanú istinu - fondu opráv; nevysporiadal sa s nevyhnutnosťou tzv. núteného procesného spoločenstva v prípade spoluvlastníctva bytu (nebytového priestoru) v dome, vrátane bezpodielového spoluvlastníctva manželov; že v rozsudku krajského súdu sú žalobcovia ako strana sporu uvádzaní zmätočne, neaktuálne podľa údajov LV ani skutkového stavu veci; a popri absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v konaní opakovane namietajú premĺčanie práva na prostriedky FO.

18. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

18.1. Dovolací súd uvádza, že súdy sa v konaní riadne vysporiadali s námietkou ohľadom ustálenia podľa akého ustanovenia je kreovaný nárok na žalovanú istinu - fondu opráv. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí (bod 27.) dôvodil, že žalobou sa domáhali od žalovaného (ako správcu tohto bytového domu) prevedenia (vydania) zostatku finančných prostriedkov na Fondu údržby a opráv po ukončení správy bytového domu žalovaným. Zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov účinný ku dňu ukončenia správy v súvislosti s ukončením správy upravoval iba povinnosť správcu do 30 dní pred jej skončením, najneskôr v deň skončenia činnosti predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov správu o svojej činnosti a odovzdať všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu (§ 8 ods. 2). Povinnosť previesť zostatok prostriedkov na Fondu údržby a opráv ich vlastníkom (vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome) explicitne neupravoval. Zákon č. 182/1993 Z. z. však nevyklúčoval, aby bola takáto povinnosť dohodnutá v samotnej Zmluve o výkone správy, práve naopak, takúto možnosť preferoval, keď v ust. § 8 ods. 1 ponechal úpravu vzájomných

práv a povinností správcu a vlastníkov bytov a nebytových priestorov na Zmluvu o výkone správy (ohľadne zabezpečovania prevádzky, údržby a opráv domu, spôsobu správy spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku a najmä spôsobu a oprávnenia hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv). Povinnosť žalovaného previesť ku dňu ukončenia správy zostatok vo fonde prevádzky, údržby a opráv na účet vlastníkov mala svoj zmluvný základ, t. j. išlo o zmluvnú povinnosť žalovaného.

18.2. Taktiež k námietke tzv. núteného procesného spoločenstva sa relevantným spôsobom vyjadril už súd prvej inštancie (s jeho rozhodnutím sa zhodol aj odvolací súd), kde dôvodil, že „sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného (odkazom na § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka) o nemožnosti voľnej úvahy manželov, ktorý z nich bude v ich mene konať, resp. o ich povinnosti vystupovať spoločne a nerozdielne v konaní, teda že manželia majú mať v konaní postavenie nerozlučných (nútených) spolúčnikov. Žalobcovia v konaní (zmenou petitu) žiadali priznať sumu 38.870,66 eura s príslušenstvom, pričom v konaní bolo preukázané, že 75 vlastníkov bytov a nebytových priestorov žiadalo súd, aby žalovaného na zaplatenie tejto sumy zaviazal rozsudkom. Vykonaným dokazovaním mal súd za to, že vlastníci bytov a nebytových priestorov, ktorí poukazovali žalovanému peňažné prostriedky do fondu majú nárok na ich vrátenie po vypovedaní zmluvy o výkone správy, a preto na ich zaplatenie zaviazal žalovaného. Výška týchto prostriedkov bola nielen určená výsledkami znaleckého dokazovania, ale žalobcovia sa uspokojili aj s obojstranne uznanou sumou 38.870,66 eura.“

18.3. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí zaoberal aj námietkami ohľadom toho, že žalobcovia ako strana sporu uvádzaní zmätočne, neaktuálne podľa údajov LV, ako aj o absencii aktívnej vecnej legitimácie žalobcov. Odvolací súd sa s daným vysporiadal rozsiahlym spôsobom v bodoch 29. a 30. rozhodnutia tak, že sa „stotožňuje s názorom žalobcov, že im v spore svedčí aktívna vecná legitimácia. Ako už bolo uvedené, keďže v čase ukončenia správy bytového domu žalovaným ešte neexistovalo zákonné ustanovenie, podľa ktorého mal správca povinnosť previesť zostatok prostriedkov vo Fonde vlastníkom bytov a nebytových priestorov, (teda nešlo o zákonnú povinnosť - táto bola zavedená až ustanovením § 8a ods. 2 s účinnosťou od 1. 7. 2004, teda po ukončení Zmluvy o výkone správy), žalobcovia sa svojho práva domáhajú (a mohli domáhať) iba zo Zmluvy o výkone správy, kde bola takáto povinnosť pre dosluhujúceho správcu písomne zmluvnými stranami dohodnutá, t. j. išlo o plnenie si zmluvnej povinnosti žalovaným. Ak potom bola táto Zmluva ukončená (uplynutím výpovednej lehoty), iba jej účastníci sa mohli tohto práva domáhať (išlo o povinnosť dosluhujúceho správcu, ktorej existencia pretrvávala i po zániku zmluvy avšak iba vo vzťahu k druhej zmluvnej strane). Z uvedeného potom vyplýva, že samotným prevodom bytov a nebytových priestorov v dome toto právo (právo domáhať sa prevedenia týchto prostriedkov) neprešlo na nových vlastníkov bytov a nebytových priestorov, lebo títo jednak neboli účastníkmi pôvodnej zaniknutej Zmluvy (zmlúv) o výkone o správy, takéto právo nebolo na nich ani postúpené, a ani zo zákona sa nestali právny nástupcami (nadbúdateľmi) práv a povinností vyplývajúcich z tejto Zmluvy, resp. zmlúv (noví vlastníci uzatvárali nové samotné Zmluvy navyše už s iným správcom bytového domu)... Preto jedinými aktívne vecne legitimovanými subjektmi z pôvodnej Zmluvy o výkone správy, (ktorá zanikla uplynutím výpovednej lehoty), a teda nositeľmi práva na vyplatenie žalovaného zostatku prostriedkov na Fonde (ako zmluvnej povinnosti žalovaného) zostali iba jej pôvodní účastníci (v žalobe označení žalobcovia). Nebolo preto v danej veci potrebné postupovať podľa § 92 ods. 2 O.s.p. (resp. § 80 ods. 1 C.s.p.) a v tomto smere pripúšťať zmenu účastníkov... V danej veci totiž nešlo o prípad hlasovania podľa § 14 v tom čase účinného zákona č. 182/1993 Z. z., nakoľko nešlo o prípad rozhodovania o spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve a pozemku, najmä o spôsobe ich prevádzky, údržby a opráv, ale išlo o zmluvne dohodnuté oprávnenie spoluvlastníkov (vlastníkov bytov a nebytových priestorov) vyplývajúce z právnych úkonov (Zmlúv o výkone správy) týkajúcich sa spoločnej veci (zostatku prostriedkov vo Fonde), z ktorých boli oprávnení všetci spoluvlastníci (vlastníci bytov a nebytových priestorov) spoločne a nerozdielne - solidárne (zákon č. 182/1993 Z. z. v tom čase účinný takúto situáciu neupravoval, a preto bolo potrebné subsidiárne postupovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka). Z týchto dôvodov mal potom odvolací súd za to, že žalobcami nemuseli byť toľkí vlastníci bytov a nebytových priestorov, ktorí by tvorili nadpolovičnú väčšinu všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ale na podanie žaloby (a tým na aktívnu vecnú legitimáciu) postačovalo, aby žalobu podali len niektorí z nich. Bolo potom i irelevantné, ako mali byť v žalobe označení manželia, ktorí vlastnili byt v BSM.“

18.4. Čo sa týka odôvodnenia ohľadom námietky premlčania, odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že nárok žalobcov bolo potrebné právne kvalifikovať ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, z dôvodu ktorého bol potom tento uplatnený až po uplynutí (dvojročnej subjektívnej) premlčacej lehoty, nebolo možné nárok žalobcov považovať za premlčaný, nakoľko žalobcom na jeho uplatnenie plynula 3-ročná (všeobecná) premlčacia lehota (od 1. 3. 2002), ktorá uplynula dňom 1. 3. 2005. Keďže bola žaloba doručená súdu 21. 2. 2005, žalobcovia svoj nárok (ako nárok vyplývajúci zo zmluvnej povinnosti žalovaného) uplatnili včas. Podľa odvolacieho súdu neobstoí argumentácia žalovaného, že žalobcovia sa mohli svojho nároku domáhať iba titulom vydania bezdôvodného obohatenia, a teda ani jeho obrana v konaní, že tak žalobcovia spravili až po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty (§ 107 Občianskeho zákonníka).

19. V reakcii na dovolacie argumenty žalovaného dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

19.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalovaný preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. Dovolateľ namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Najmä poukazoval na to, že nesprávne posudzoval náležitosti zmlúv o prevode vlastníctva bytov a nebytových priestorov v dome; že odvolací súd mal zistiť skutkový stav objektívne; vadne vykonané dokazovanie voči numerickým a ďalším údajom v žalobe označených listinných dôkazoch; nepotrebnému znaleckému dokazovaniu, založenom na nespôsobilých údajoch pomocnej účtovnej evidencie v zmysle právneho názoru iných senátov odvolacieho súdu a právne neúčinných (absolútne neplatných) protokolov; že znalkyňa nespĺnila uznesenie a ňou poskytnuté zistenia sú nepoužiteľné tak z časového ako aj vecného (obsahového) hľadiska a ZP ako taký je nepoužiteľný na preukázanie výšky „f fondu údržby a opráv“; nespôsobilosť individuálnych zmlúv o výkone správy preukázať žalobcami produkované tvrdenie o údajnej existencii predmetu žaloby „zostatku FO“.

21. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

22. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľa uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Sú v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti, (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho

rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu vid' R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

23. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (vid' R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

24. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (vid' rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

25. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

25.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal na závery súdu prvej inštancie, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi stranami bol dňa 12. 3. 2002, (teda po ukončení správy žalovaným), podpísaný Protokol, ktorý sa týkal spravovaného objektu XQ. tento bol podpísaný V. C. (ako zástupkyňou vlastníkov - vid' čl. VI bod 4 Zmluvy o výkone správy) a L. (predsedom Z. BA IV) za Stavebné bytové družstvo Bratislava IV s tým, že podklady pre vyporiadanie Fondu spracovala L.. O. B. (tiež podpísaná). Z tohto Protokolu vyplynulo, že zostatok Fondu k 31. 12. 2001 bol vo výške 1.171.017,33 Sk, stav bankového účtu v Tatra banke, a. s. č. ú.: Q. k 12. 3. 2002 bol 160.240,99 Sk. SBD BA IV a zástupcovia objektu Q. sa v ňom dohodli, že na účet nového správcu (I+V Správa nehnuteľností) č. ú.: Q. ako nového správcu objektu V. bude prevedená suma, ktorá sa rovná zostatku na účte Q. k 12. 3. 2002 (najneskôr do 22. 3. 2002), s tým, že vyúčtovanie Fondu za obdobie 01-02/2002 bude vysporiadané najneskôr do 30. 6. 2003, t. j. po spracovaní ročného vyúčtovania nákladov za rok 2002.

25.2. Taktiež odvolací súd vyhodnotil ohľadom znaleckého dokazovania, že na účte Fondu údržby a opráv bytového domu A. ku dňu ukončenia správy žalovaným bol podľa Protokolu o vysporiadaní fondu opráv a údržby z 12. 3. 2002 zostatok v sume 1.528.882,81 Sk. Odpočítaním čiastky 160.240,99 Sk uhradenej žalovaným 19. 4. 2002 bol zostatok k 19. 4. 2002 vo výške 1.368.641,83 Sk. V danej veci zo záverov znaleckého dokazovania podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že žalovaný nepredložil (znalkyni) všetky účtovné doklady týkajúce sa hodnoteného obdobia, a hlavne nesprávne viedol jednotlivé spravované objekty (hoci tak bol zo zákona povinný robiť), čo vyvolalo u žalobcov tzv. „informačný“ deficit (resp. dôkaznú núdzu vyvolanú samotným žalovaným) vo vzťahu k preukázaniu skutočnej výšky zostatku ich prostriedkov vo Fonde k 28. 2. 2002. Žalobcovia, zaťažení dôkazným bremenom ohľadne výšky týchto prostriedkov, však v konaní predniesli aspoň „oporné body“ tohto skutkového stavu, čím zvýšili pravdepodobnosť svojich skutkových tvrdení, a preto v konaní nastúpila „vysvetľovacia povinnosť“ protistrany (žalovaného), prečo by údaje uvedené v týchto listinách, nemali zodpovedať skutočnosti. Z „oporných bodov“ prednesených žalobcami totiž zreteľne vyplynulo, že zostatok prostriedkov žalobcov vo Fonde k 31. 12. 2001 mal byť vo výške 1.171.017,33 Sk (teda v sume, ktorej zaplata sa žalobcovia domáhali podanou žalobou). Ak potom uvedený údaj nemal podľa názoru

žalovaného zodpovedať skutočnosti, pričom jediným subjektom, ktorý disponoval potrebnými dokladmi, z ktorých by bolo možné skutočnú výšku týchto prostriedkov ustáliť, bol žalovaný, žalovaný bol povinný uvedené vysvetliť, resp. vyvrátiť pravdivosť tohto údaju (tzv. „vysvetľovacia povinnosť“). Keďže tak neurobil, odvolaciemu súdu nezostávalo iné, než nesplnenie tejto vysvetľovacej povinnosti žalovaného vyhodnotiť v neprospech žalovaného tak, že údaje vyplývajúce z tohto Protokolu, musel odvolací súd považovať za hodnoverné a preukazujúce výšku zostatku prostriedkov vo Fonde k uvedenému dátumu, (t. j. odvolací súd musel vyhodnotiť tento dôkaz v neprospech žalovaného, ktorý si „vysvetľovaciu povinnosť“ nesplnil). Z uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že žalobcovia tak v konaní preukázali nielen existenciu prostriedkov vo Fonde bytového domu, ale aj ich výšku k 28. 2. 2002 v sume 1.171.017,33 Sk/38.870,65 eura.

25.3. Odvolací súd vyhodnotil, že „V danej veci nebolo sporným, že žalovaný si túto svoju zmluvnú povinnosť (s výnimkou poukázania sumy 160.240,99 Sk uhradenej žalovaným 19. 4. 2002 na účet žalobcov) nesplnil. Žalobcovia sa potom právom od žalovaného domáhali zaplattenia (prevedenia) aj zvyšku prostriedkov, ktoré mali vo Fonde k 28. 2. 2002, ktorých výšku boli povinní preukázať. Neplatí tu teda (vzhľadom na to, že Protokol z 12. 3. 2002, hoci vyhotovený po zániku správy, nebolo možné považovať za inštitút uznania dlhu) vyvrátiteľná právna domnienka, že v čase uznania „dlh“ existoval, zbavujúca veriteľov (žalobcov) dokazovať existenciu a výšku zostatku vo Fonde, ku ktorému sa vzťahovala zmluvne dohodnutá povinnosť žalovaného tento previesť na účet žalobcov.“

26. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To, akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovoláním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľom tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

27. To, že dovolateľ so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

28. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu podrobne uvádza skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, stanoviská účastníkov konania k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, teda takýto postup je v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

29. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

30. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.